

възпитанъ“. Посочиха ми дукянътъ (манифактураджийски) на Димитъръ Джаферовъ и вечерята бѣхъ вече въ неговата къща, която бѣше недалече, по стѣпалата отъ „Баждарлъка“ на горе край джамията. У тѣхъ имаше и другъ момъкъ, тѣхенъ роднина, на име Стефанъ, съ когото заедно вардихме дукяна 2—3 дни.

Презъ това време моя благодѣтель Димитъръ Джаферовъ и търновскитѣ търговци Димитъръ Януловъ и хаджи Костадинъ хаджи Петровъ отвориха въ съдружие магазинъ къмъ „Марино поле“, близо до мѣстото гдето е сега паметника на обесенитѣ, за продаване на колониални и други стоки, които най-много се харчеха по онова време. Понеже тѣ си имаха и други по-важни търговски предприятия, решиха да ме оставятъ да управлявамъ този магазинъ. Азъ не чувствувахъ себе си подготвенъ да върша тази работа, за което имъ заявихъ, но тѣ настояха, като прашаха сегисъ-тогисъ да ме обикаля по-голѣмото момче на г-на Януловъ — Константинъ, а вечеръ дохождаше по редъ единъ отъ съдружницитѣ за да прибере паритѣ отъ продадената стока. А стоката бѣше разнообразна: швейцарско и холандско сирене, захаръ на глави и на бучки, салами, жамбони, локумъ, сладки, сухари, чай, оризъ и пр. На много отъ тѣхъ незнаехъ ценитѣ и ги опредѣляхъ споредъ моитѣ детински разбирания, напримѣръ: за локума искахъ по-скжпо отъ колкото за швейцарското сирене, понеже локума на мене повече ми се улаждаше. Азъ бѣхъ длъженъ да живѣя по една седмица у всѣкого отъ тримата си господари, по редъ, за да не тегне само на едного издържането ми. Драго ми е да отбелѣжа и сега, че у двамата ми господари домашнитѣ имъ влизаха въ положението ми и ме третираха като човѣкъ, а у едного ме считаха за най-обикновенъ и простъ слуга-селенче, или бѣжанче, вземено за служене колкото за хлѣба. Даваха ми да ямъ заедно съ слугинята събраното отъ тарелкитѣ на децата имъ останало ястие и измокрени зальци хлѣбъ, а много често само една сурова пиперка и соль. На всичко отгоре гожаждаше и господарката да ни гледа какъ ядемъ и като виждаше, че азъ се гнуся и не ямъ, тя ме съветваше по-много да ямъ, понеже иначе трѣбвало много пжти презъ деньтъ да ямъ, което не било хубаво. Подобни обноски силно гнетяха моята чиста душа. Азъ служихъ честно, при всичко, че имахъ пълната възможность да си направя на тѣхенъ гърбъ капиталъ. Стремѣхъ се даже да развивамъ търговията имъ, като на своя глава купувахъ съ коли дини и пжпеши, които продавахъ на дребно за тѣхна полза.